

De spørgsmål og områder er jo økonomisk politik, men det er da klart, at ingen kan jo føre økonomisk politik eller beskæftige sig med ØMU'en som politiker og træffe beslutning om ændringer i Maastrichttraktaten osv., uden at det er politik. Det er jo et politisk ønske, det er en politisk beslutning, at der skal være en fælles valuta. Det er politikere, der træffer beslutninger om alle mulige forhold vedrørende det her. Det er ikke eksperter. Det er ikke økonomer. Det er ikke embedsmænd. Derfor er det en decideret politisk beslutning.

Det er også en politisk beslutning at træffe en beslutning, som Poul Schlüter og Henning Christophersen gjorde i 1982, om, at fra den nye regering i 1982 føres der fastkurspolitik i Danmark. Men det er en politisk beslutning om et økonomisk emne. Man kan ikke skille økonomi og politik fra hinanden, og en økonomiminister, uanset titlen på ministeren, er politiker og træffer politiske beslutninger hele tiden også om økonomiske anliggender.

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg ved ikke, om mystikken blev mindre af ministerens svar, eller om det var en slags trækken i land i forhold til de markante udtalelser, som ministeren var ude med i begyndelsen af året, og som er refereret bl.a. i dagbladet Information den 7. januar 1999, som formentlig er på baggrund af denne tv-udtalelse, hvor ministeren jo siger, at euroen er et økonomisk anliggende, og der ingen grund er til at tro, at Danmark, hvis vi kommer med i samarbejdet, skal lade flere beslutninger flytte fra Slotsholmen til Bruxelles.

Og det er jo i strid – og det er mit spørgsmål til ministeren – med bl.a. ministerens egen partifælle, fru Elisabeth Arnold, som har udtalt, også i begyndelsen af året, at hun er uenig i det synspunkt. Det er også i strid med f.eks. forskeren ved Dansk Udenrigspolitisk Institut, Karsten Skjalm, som i et interview i Berlingske Tidende den 11. januar 1999 siger, at euroen er startsignalet for en ny bølge af europæisk integration. Og så står ministeren nu frem her, senest for 14 dage siden, og siger til mig, at det er en glæde at kunne fortælle hr. Frank Dahlgaard, at ØMU'en er et decideret politisk projekt. Er det ikke en af de største kovendinger i nyere politisk dansk historie, vi har været vidne til?

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge ministeren, om vi kan få bekræftet fra ministerens side, at når nu rege-

ringskonferencen om en ny traktat jo allerede her bliver indledt til december med topmødet i Helsinki, at den danske regering så ikke vil acceptere, at spørgsmålet om flertalsafgørelser på skatteområdet, socialområdet og arbejdsmarkedsområdet bliver inddraget i denne her regeringskonference.

For man kan sige, vi kan jo have en diskussion af: Hvor ender dette her før eller siden? Og jeg har den opfattelse, at selvfølgelig ender det med, at der kommer en social union i kølvandet på den monetære union. Sådan er monetære unioner jo nu engang indrettet, at de trækker social harmonisering i deres kølvand. Men den danske regering har jo altså traktatmæssigt muligheden for at sige nej til, at det kommer ind på den her regeringskonference, og jeg håber, at ministeren vil bekræfte, at det vil være den danske regerings opfattelse, altså en fastholdelse af det synspunkt, at det skal være en smal regeringskonference.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Det er næsten en uoverkommelig opgave at svare på alle hr. Frank Dahlgaards spørgsmål, forstået på den måde, at de bliver klippet ud hele tiden af en sammenhæng. Jeg er næsten fristet til – det kan godt være, at det ikke er lovligt efter Folketingets forretningsorden, så beklager jeg stærkt på forhånd – at henvise til min seneste udkomne bog for at give et længere ræsonnement. Nu tillod hr. Frank Dahlgaard sig at referere til sin egen bog sidste onsdag, så det er nærmest det.

For at sige det lige ud: Når jeg den 7. januar, som citeret i Information, svarer, som jeg gør, så er det bl.a. på grund af det spørgsmål, jeg får. Vi kender Maastrichttraktaten. Den har vi kendt siden 1991. Vi har stemt om den to gange. Der er ingen ændringer på ØMU-området i forhold til det, vi har kendt siden 1991-1992, altså de regelsæt, der er i traktaten. Der er ingen nye beslutninger, som betyder, at en fælles valuta og et dansk medlemskab betyder, at folkepensionen, for at bruge et konkret eksempel, bliver et EU-anliggende. Der flyttes ikke flere beslutninger, end vi allerede kender.

Når hr. Dahlgaard så refererer til en forsker, og det er sådan set lige meget hvilken forsker eller en anden ekspert eller en nobelpristager osv., så må jeg igen sige, hvad jeg har sagt mange gange: Vi skal selvfølgelig lytte til alle eksperterne, men det er politikkerne, der træffer beslutningen. Det er politikere, der vurderer: